

Paní Ludmila Píchová

Optimismem překonávat překážky

Ludmila Píchová se narodila 5. září 1936 v Praze. Přátelé jí říkají Lea. Spolu s rodiči a starším bratrem vyrůstala v brněnských Řečkovících.

I když byla dítě, na druhou světovou válku si pamatuje. (cca 17 vteřin)

~

stopáž: 52:07 – 52:19: (12 vteřin):

„Byly nálety a nesmělo se svítit, takže jsme měli modré žárovky, které tak nepůsobily jako světelně. A pak teda bylo, že byly přidělové lístky.“

stopáž: 52:26 – 52:37 (11 vteřin):

„Museli jste vzít ten lístek, a tam odstříhli kupónek na určitý druh potravin a za ten jste teprve tu potravinu dostali.“

~

Jak Lea dále vzpomíná, její mamince za války zachránila život včela. (cca 5 vteřin)

stopáž: 40:16–41:44: (13 vteřin):

„A najednou jí zlobila včelička na noze. Tak se shýbla, aby tu včeličku odhonila. A kdyby šla o nějakých pár kroků dál, tak šlápla na granát.“

Lea studovala s výborným prospěchem. Na střední školu ale přijata nebyla. (cca 7 vteřin)

~

stopáž: 4:00 – 4:08: (8 vteřin):

„A já, ať jsem se hlásila, kam chtěla, vždycky mi přišla odpověď: Z rozhodnutí Národního výboru zamítnuto.“

~

stopáž: 4:19 - 4:48: (29 vteřin):

„Moje maminka byla zaměstnaná jako zdravotní sestra na ortopedii na Vyhlídce a přišla jim tam paní z pracovního úřadu a řekla: „Prosím vás, já tak potřebuju do lázní, dejte mi ty lázně ať mne to stojí, co to stojí. A maminku to osvětlilo, a tak řekla, no tak zařídte, ať se moje dcera dostane na nějaký rozumný vyučení.“

~

Nakonec se Lea dostala na dvouletý obor fotografie a poté vystudovala střední uměleckou školu.

Později, už se svou vlastní rodinou, žila pět let v Egyptě. Její manžel učil kybernetiku na tamní vysoké vojenské škole. Do Československa se musela vrátit kvůli těžké žloutence.

Vždy měla ráda tanec, zpěv, vodáctví a cestování u nás i ve světě. Jako fotografa pracovala na brněnské veterinární fakultě, později ve Stavoprojektu, a nejdéle působila v Pavilonu Anthropos Moravského zemského muzea. Svými perokresbami doprovodila mnoho odborných knížek, zejména o starých civilizacích.

Její manžel založil po revoluci Klub přátel Arthura Ransoma. S jeho členy tak několikrát navštívila Anglii a vydala se po stopách hrdinů Ransomových knížek.

Nevyhnuly se jí ale ani bolestivé chvíle. Tragická úmrtí ve vlastní rodině i mnoho osobních těžkých úrazů.

I přes všechny životní strasti zůstává ale Ludmila Píchová pozitivní a optimistická. Na závěr našeho setkání se ptáme, co je podle ní v životě důležité. (cca 55 vteřin)

~

Stopáž 41:42-42:00: (18 vteřin):

„Abyste vždycky byli v nějaké skupině, která vám sedí, s kterou si rozumíte a s kterou něco podnikáte. To si myslím, že je hodně důležité pro život. A pak taky neklesat na mysli. Vždycky si říkat, vždyť to ještě mohlo dopadnout hůř.“

Celkem 3 minuty a cca 11 vteřin.